

Editorial

Vážení čtenáři,

druhé číslo Divadelní revue v roce 2012 – díky spolupráci s vedoucí Kabinetu pro studium českého divadla Alenou Jakubcovou – obsahuje desítku příspěvků, které se z různých stran dotýkají témat souvisejících s evropským osvícenstvím.

Tematický blok otevírají dva obecnější texty. Germanistka Alice Stašková ve své studii zevrubně komentuje vývoj argumentace ve prospěch veřejného divadla v Německu 18. století, a to na základě významných dobových encyklopedií a vybraných teoretických spisů. Vytváří tak zasvěceně syntetizující rámec tolik potřebný i pro vnímání dobových divadelních aktivit v českých zemích. Podněty k revizi výkladu dějin divadla v druhé polovině 18. století shrnuje stať Adolfa Scherla, která se věnuje pronikání osvícenských idejí do repertoáru německých a českých divadel.

Další příspěvky zpracovávají dílčí témata historické mozaiky, a to na základě pečlivého a rozsáhlého pramenného výzkumu. Alena Jakubcová, která mapuje činnost divadelního ředitele Václava Mihuleho, ve svém příspěvku z dochovaných archivních materiálů rekonstruuje jeho podnikatelské aktivity na severní Moravě a ve Slezsku v letech 1800–1808, a poskytuje tak cenný vhled do divadelního podnikání počátku 19. století. Muzikolog Jiří Mikuláš analyzuje – s důrazem na hudební složku – dožínkovou slavnost v pražské Stromovce při příležitosti korunovace Františka II. roku 1792. Slavnost byla koncipována jako velkolepá plenérová inscenace s řadou výstupů, které propojovala hudba Vinzenze Maschka. Hudebnímu tématu se věnuje i Marc Niubò ve studii o pražských uvedeních Paisiellovy opery *La frascatana* Bustelliho a Bondiniho společnostmi v letech 1776 a 1784. Markéta Klosová představuje torzo anonymního knižního dramatu z přelomu 18. a 19. století o pobytu polského piaristy Onuphria Kopczyńského v mikulovském klášteře, a přináší tak zprávu o dokumentu tematizujícím dobové politické události. Estetik Tomáš Hlobil přispěl komentářem a podrobným popisem pramenů k úvahám o herectví v pražských estetických přednáškách Johanna Heinricha Dambecka z období let 1811–1820. Téma uzavírá – byť by příspěvkům o osvícenství měla vlastně časově předcházet – studie Jana Bažanta o divadelním potenciálu průčelí chrámu sv. Mikuláše na pražské Malé Straně. Článek doprovází polemická reakce historičky umění Petry Oulíkové, která vznikla z jejího lektorského posudku. K tématu patří i příspěvek Kateřiny Bohadlové v rubrice dokumenty, která přeložila původní scénář Carla Gozziho *Láska ke třem pomerančům* a opatřila jej obsáhlou předmlouvou a komentářem.

Při pohledu na složení autorů čísla je patrné bohaté zastoupení badatelů „ne-teatrologů“ – kolegové z germanistiky, hudební vědy, estetiky, latinských studií či italianistiky v zájmu o výzkum historie osvícenství převažují. Na jednu stranu tak můžeme vyjádřit uspokojení nad pestrou mezioborovou směsí názorů a přístupů, na druhou stranu zarazí, že teatrology v tomto – jistě subjektivním a omezeném – výběru reprezentuje pouze jediný badatel, a to z té nejstarší generace... Nenarážíme tu – opět – na personální omezenost teatrologie, kdy jednotlivci, či drobné hloučky badatelů stojí před rozsáhlými historickými lakunami...? Vstupy badatelů

z jiných oborů je jistě třeba podporovat a iniciovat, ale na druhou stranu nemožno nahradit vlastní teatrologický výzkum. A to jistě neplatí jen pro „osvícenství“.

Z čísla upozorňujeme také na rozhovor s historičkou scénografie Věrou Ptáčkovou, který připravila Věra Velemanová. A kromě pětice recenzí na teatrologické tituly tu najdete i další z polemických textů Vladimíra Justa, který reaguje na recenzi své publikace z pera Libora Vodičky otištěnou v minulém čísle.

V příštích číslech časopisu se můžete mimo jiné těšit na příspěvky o asijském divadle a studiích o českém divadle druhé poloviny 20. století.

Za redakci přeje vše dobré

Honza Petružela
šéfredaktor